

Arrest

nr. 76 879 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 28 november 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (formulier A).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 5 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Op 12 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 9 november 2011 om de beslissing van 12 september 2011 waarbij de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard in te trekken.

1.4. Op 28 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing, die verzoekster dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Met toepassing van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996, moet

de persoon die verklaart [O., G.] te heten, [...], die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn,

het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Griekenland, Oostenrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland, Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDENEN VAN DE BESLISSING:

0 - artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten : de betrokkene is bij het moment van aanhouding niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta, om de volgende reden:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene is aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfsituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.*

** Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.”*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Inzake de beslissing tot vrijheidsberoving, die geïncorporeerd is in de bestreden beslissing, dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71 van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vrijheidsberoving in overeenstemming is met de wet.

2.3. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar standpunt als volgt toe:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken. (RvSt. 18 september 1984, nr. 24.651, R.W. 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van Bestuur, 43)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze criteria.

De bestreden beslissing geeft blijk van een gestandaardiseerde en stereotype motivering die bovendien onvolledig en onjuist is en geen rekening houdt met de actuele administratieve situatie van verzoekster.

Bij beslissing dd. 12 september 2011 van de Dienst Vreemdelingenzaken werd de regularisatieaanvraag van verzoekster dd. 9 december 2009 ongegrond verklaard.

Op 13 oktober 2011 werd deze beslissing aan verzoekster betekend samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster diende tijdig en op ontvankelijke wijze een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hierover werd tot op heden nog geen uitspraak gedaan.

Op 9 november 2011 echter werd de ongegronde beslissing dd. 12 september 2011 door de Dien[s]t Vreemdelingenzaken ingetrokken.

Dit werd per brief ter kennis gebracht aan de raadsman van verzoekster, alwaar zij woonstkeuze had gedaan.

Dit schrijven vermeldt nog dat zij ten gepaste tijde op de hoogte zou worden gebracht van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag.

Eén en ander betekent dus dat het dossier van verzoekster opnieuw zou worden onderzocht, alsook dat aan het op 13 oktober 2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten geen uitvoering meer kon worden gegeven gelet op de intrekking van de beslissing dd. 12 september 2011.

De bestreden beslissing gaat volkomen voorbij aan deze realiteit en het is opvallend dat de motivering nergens melding maakt van de actuele administratieve / procedurele situatie van verzoekster doch zich slechts beperkt tot algemene en stereotype overwegingen.

Nergens in de bestreden beslissing wordt met een woord gerept over de intrekking van de beslissing dd. 12 september 2011, noch blijkt eruit dat er inmiddels een nieuwe (en negatieve) beslissing zou zijn genomen inzake de regularisatieaanvraag uit 2009.

Gelet op het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 9 november 2011 is dit nochtans het minste dat kan worden verwacht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden, nu de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing kennelijk geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen.

Minstens valt dit niet af te leiden uit de motivering van de bestreden beslissing, zodat zij ook tekortschiet op het vlak van de motiveringsverplichting.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar vaststaande rechtspraak volgens dewelke de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvrager van een regularisatie niet zomaar mag uitwijzen of opsluiten met oog op repatriëring zolang er over deze aanvraag nog geen beslissing werd genomen.

o.a.: R.v.St., 1 oktober 2009, nr. 196.577 en R.v.St., 3 december 2009, nr. 198.507.

Gelet op de intrekking van de ongegronde beslissing dd. 12 september 2011 is de regularisatieaanvraag van verzoekster nog zonder beslissing zodat deze principes onverkort toepassing dienen te vinden.

De motivering van de bestreden beslissing is overigens ook onjuist, waar wordt gesteld dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van identiteitsdocumenten.

Verzoekster is wel degelijk in het bezit van haar officieel en geldig Nigeriaans paspoort en waarvan zij ten bewijze kopie voorlegt. (stuk 4)

Ook op deze wijze wordt derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991, artikel dat de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Daarbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing heeft genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde).

Inderdaad bevindt verzoekster zich illegaal in het Rijk en is zij niet in het bezit van een paspoort met geldig visum. Bovendien verblijft verzoekster reeds jarenlang illegaal in België (zij stelt zelf reeds voor 31.03.2007 naar België te zijn gekomen) zodat er kan worden vanuit gegaan dat zij niet op eigen initiatief gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster ontkent de concrete motieven van de bestreden beslissing niet, m.n. dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten, m.n. een paspoort met geldig visum, en zij zelf geen einde zal maken aan haar jarenlange onwettig verblijf.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins een gestandaardiseerde en stereotiepe motivering.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Verzoekster meent kennelijk dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen worden gegeven, om reden dat de beslissing tot ongegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis werd ingetrokken en er nog geen nieuwe beslissing zou zijn genomen.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 inmiddels op 05.12.2011 ongegrond werd bevonden.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat een onbeantwoorde regularisatieaanvraag geen schorsende werking kan hebben t.a.v. het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers:

- het enkel indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 doet geen rechten en plichten ontstaan,*
- het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; R.v.St nr. 127.903 dd. 06.02.2004; R.v.St. nr. 132.035 dd. 03.06.2004; R.v.St. nr. 137.746 dd. 30.11.2004),*
- een vreemdeling kan ook na het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis een bevel om het grondgebied ontvangen of het land worden uitgezet.*

Inderdaad verblijft ook de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend illegaal in het Rijk - en dit tot dat er in het kader van de aanvraag anders wordt beslist - en kan aan de betrokkene bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten (zie ook het arrest dd. 13.11.2007 van het Hof van Cassatie).

Dienaangaande verwijst de verwerende partij tevens naar p. 10 van de Omzendbrief dd. 21.6.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006.

"Het indienen van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf in België heeft in regel geen invloed op de verblijfssituatie van de vreemdeling, en verhindert dus niet zijn effectieve verwijdering indien hij zich illegaal op het grondgebied ophoudt."

Tot slot verwijst de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State dd. 06.02.2004 :

"Overwegende dat prima facie het indienen van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied van het rijk te verlaten niet opschort, of zou verhinderen dat het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven ; dat het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens haar regelmatig verblijf hieraan geen afbreuk doet ; dat prima facie niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende regularisatieaanvraag zou moeten betrekken in de motivering van het bestreden bevel ; ..."

Aldus kon de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht aan verzoekster bevel geven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

3.1.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, waarvan verzoekster de draagwijdte correct weergeeft, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en tweede lid van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en dat een gedwongen terugleiding naar de grens noodzakelijk is nu het, gelet op het feit dat zij manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat deze motivering in feite en in rechte pertinent en draagkrachtig is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat het bestuur rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoekster, zodat niet kan worden gesteld dat er sprake is van een louter gestandaardiseerde en stereotiepe motivering van de bestreden beslissing. Tevens dient te worden opgemerkt dat verweerder correct opwerpt dat het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Daarnaast moet worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekster een aanvraag heeft ingediend om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in België te worden gemachtigd en deze aanvraag – gelet op het feit dat verweerder op 2 september 2011 overging tot de intrekking van de eerder door hem genomen beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard – nog niet werd beantwoord door het bestuur, niet tot gevolg heeft dat verzoekster legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen (cf. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder het feit dat verzoekster een aanvraag indiende om op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden en deze aanvraag nog niet werd beantwoord, zou moeten betrokken hebben bij het nemen van de bestreden beslissing en hieromtrent enige melding zou moeten gemaakt hebben in de motivering van deze beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden weerhouden.

3.1.3.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft moet allereerst worden geduoid dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekster wijst erop dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is waar wordt gesteld dat zij niet in het bezit zou zijn van identiteitsdocumenten. Zij voegt ten bewijze van haar stelling bij haar verzoekschrift een kopie van haar Nigeriaans paspoort dat geldig is tot november 2014.

De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een identiteitsdocument, doch wel dat zij niet in het bezit is van “een geldig paspoort voorzien van een geldig visum”. Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laat immers toe dat aan verzoekster – die niet betwist dat zij noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België of om er zich te vestigen – een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven indien zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals bepaald in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, met name een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel voorzien van een visum of van een visumverklaring. De Raad wijst er in dit

verband op dat overeenkomstig artikel 1 van de Verordening nr. 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderdanen van Nigeria bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum dienen te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

In de mate dat verzoekster verder betoogt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kon worden afgegeven in afwachting van een beslissing inzake de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf, kan de Raad slechts herhalen dat het gegeven dat verzoekster een aanvraag indiende om tot een verblijf gemachtigd te worden niet automatisch tot gevolg heeft dat zij legaal op het grondgebied verblijft en niet verhindert dat het onwettig karakter van haar verblijf wordt vastgesteld en haar een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens wordt afgeleverd. Het indienen van een aanvraag die er op gericht is een verblijfsmachtiging te verwerven heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van een vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3. Wat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht betreft, stelt de Raad vast dat uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoekster lijkt verder een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, nu zij verwijst naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur. Er dient evenwel te worden gesteld dat de bestreden beslissing is gegrond op gegevens die voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar zijn, met name de vaststellingen dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en weigert om op eigen initiatief een einde te stellen aan haar onwettige verblijfsituatie, en dat deze motieven volstaan om de bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoekster diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om haar standpunt naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Op 9 november 2011 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan de raadsman van verzoekster, alwaar zij woonstkeuze had gedaan, een schrijven gezonden met de melding dat de ongegronde beslissing dd. 12 september 2011 inzake de regularisatieaanvraag van verzoekster dd. 9 december 2009 werd ingetrokken.

Deze brief vermeldde eveneens: “Te gepasten tijde zult u op de hoogte gebracht worden van het resultaat van de nieuwe beslissing inzake de regularisatieaanvraag.”

Alhoewel geen enkel verder bericht omtrent een nieuwe beslissing inzake de aanvraag artikel 9bis Vw. mocht worden ontvangen, werd verzoekster op 28 november 2011 van haar vrijheid beroofd met oog op terugleiding naar de grens en dit met de enkele motivering dat zij op illegale wijze in België verblijft.

Door eerst de negatieve beslissing inzake de regularisatieaanvraag in te trekken, een nieuwe beslissing (en kennisgeving ervan) in het vooruitzicht te stellen doch dan drie weken later zonder meer over te gaan tot vrijheidsberoving, wordt het vertrouwensbeginsel op manifeste wijze geschonden.

Waar de rechtsonderhorigen er mogen van uitgaan dat de overheid doet wat zij belooft, mocht verzoekster erop vertrouwen dat zij op een later tijdstip inderdaad in kennis zou worden gesteld van de nieuwe beslissing, zonder dat er reden was om intussen dwangmaatregelen te vrezen.

Door op deze wijze te handelen werd in casu het vertrouwensbeginsel geschonden en dient [d]e bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat er in haar hoofde een rechtmatig vertrouwen werd gewekt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven louter omwille van de intrekking van de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis. De intrekking van die beslissing maakt immers niet dat verzoekster gemachtigd zou zijn tot verblijf.

Verzoekster wist dan ook dat zij (reeds jaren) illegaal in het land verbleef en haar aldus te allen tijde een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Zoals reeds uiteengezet in antwoord op verzoeksters eerste middel werkt het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis niet schorsend en verhindert een hangende aanvraag aldus niet dat rechtsgeldig een bevel kon worden gegeven.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden."

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekster in casu niet kan voorhouden dat verweerder het vertrouwensbeginsel miskende door op een consciëntieuze wijze de wet toe te passen en gebruikt te maken van de mogelijkheden om inbreuken op de verblijfsreglementering te bestrijden. Zij maakt namelijk niet aannemelijk dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die haar zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). In het schrijven van 9 november 2011, waarnaar verzoekster verwijst, wordt immers slechts aangegeven dat zij op de hoogte zal worden gebracht van de nieuw te nemen beslissing inzake de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster in afwachting van een beslissing rechtmatig in het Rijk kan verblijven of zal worden gedoogd op het Belgische grondgebied. De bestreden beslissing verhindert verweerder ook niet om verzoekster in kennis te stellen van het gevolg dat wordt gegeven aan de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Een schending van het vertrouwensbeginsel blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK